

UZASADNIENIE

Do Prezydenta Miasta Lublin zostało skierowane pismo wnioskujące o nadanie Honorowego Obywatelstwa Miasta Lublin dla Ojca Ludwika Wiśniewskiego. Prezydent Miasta Lublin zgłasza inicjatywę uchwałodawczą celem podjęcia przedmiotowej uchwały. Wniosek został pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Honorowych Wyróżnień, powołany na mocy uchwały nr 487/XXV/2008 Rady Miasta Lublin z dnia 16 października 2008 r. w sprawie nadawania Honorowego Obywatelstwa Miasta Lublin (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego Nr 124, poz. 2938).

Życiorys Ojca Ludwika Wiśniewskiego przedkłada się wraz z niniejszym uzasadnieniem.

Życiorys Ojca Ludwika Wiśniewskiego

Ludwik Wiśniewski OP, (Marian Wiśniewski) urodził się 25 października 1936 roku w Skierbieszowie. Polski duchowny rzymskokatolicki, dominikanin, duszpasterz akademicki, rekolekcjonista, działacz opozycji antykomunistycznej w PRL. W 1952 roku wstąpił do zakonu Dominikanów, a 15 czerwca 1961 roku przyjął święcenia kapłańskie. W latach 1963 – 1966 został duszpasterzem akademickim w Gdańsku, następnie w latach 1966 – 1968 studiował na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Po zakończeniu studiów powrócił do Gdańska i do 1972 roku ponownie prowadził duszpasterstwo akademickie przy gdańskim kościele świętego Mikołaja, które za Jego czasów stało się ośrodkiem polskiej, niezależnej myśli. Tu odbywały się spektakle Teatru Przy Stolicu, zajęcia naukowe prowadzone przez wykładowców Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz spotkania dyskusyjne z wybitnymi intelektualistami związanymi z warszawskim Klubem Inteligencji Katolickiej. Do gdańskich wychowanków Ojca Ludwika Wiśniewskiego należeli m.in. Aleksander Hall, Arkadiusz Rybicki, Maciej Grzywaczewski, Grzegorz Grzelak i Marian Terlecki.

Od 1972 do 1981 roku Ojciec Ludwik Wiśniewski pracował w Lublinie jako duszpasterz akademicki. W tym czasie organizował rekolekcje i spotkania dyskusyjne z udziałem środowisk niezależnych, wychowując młodzież w duchu wartości

patriotycznych, przez co wniósł istotny wkład w tworzenie środowisk demokratycznej opozycji. Do jego lubelskich wychowanków należeli m.in. Bogdan Borusewicz, Janusz Krupski oraz Marian Piłka. Wspólnie ze studentami Ojciec Ludwik Wiśniewski wspierał robotników – ofiary wydarzeń czerwca 1976 roku. Był sygnatariuszem listu otwartego do I Sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka, poświęconego dyskryminacji ludzi wierzących i nierównych relacji państwo – kościół. List został nagłośniony przez Radio Wolna Europa i opublikowany w londyńskim „Aneksie”. Od 1977 roku Ojciec Ludwik Wiśniewski był autorem tekstów w niezależnym piśmie „Spotkania”. W tym samym roku był współzałożycielem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela, sygnatariuszem „Apelu do społeczeństwa polskiego” oraz uczestnikiem ogólnopolskich spotkań działaczy ROPCIO. Według raportu STASI z 1977 roku, Ojciec Ludwik Wiśniewski został uznany za jednego z najniebezpieczniejszych opozycjonistów w Polsce. W latach 1977 – 1979 uczestniczył w spotkaniach z działaczami KSS Komitetu Obrony Robotników. Współtworzył i wspomagał Ruch Młodej Polski. W okresie 1978 – 1979 wspierał i uczestniczył w Tymczasowym Komitecie Samoobrony Chłopskiej Ziemi Lubelskiej. W latach 1975 – 1980 był obserwatorem procesów politycznych, m.in. Tadeusza Szczudłowskiego z ROPCIO i Dariusza Kobzeja z RMP, których aresztowano w 1980 roku po uroczystościach 3-majowych w Gdańsku. Od 1980 roku był kapelanem Solidarności, a po 13 grudnia 1981 roku zajął się organizacją pomocy osobom represjonowanym. W tym czasie do Lublina zapraszał znane postacie niezależnych środowisk katolickich, m.in. Bohdana Cywińskiego, Władysława Bartoszewskiego, Tadeusza Mazowieckiego, Stanisława Stommę, Stefana Kisielewskiego, Irenę Sławińską czy Wiesława Chrzanowskiego.

Od 1981 do 1988 roku Ojciec Ludwik Wiśniewski był duszpasterzem akademickim we Wrocławiu, gdzie propagował ideę walki z komunizmem „bez przemocy”. W latach 1985 – 1988 organizował tzw. Tygodnie Społeczne – cykle spotkań propagujące budowanie niezależnych struktur społecznych. W 1986 roku brał udział w niemym proteście w centrum Wrocławia w obronie skazanego Władysława Frasyniuka. Członkowie Jego duszpasterstwa stworzyli m.in. niezależny samorząd Uniwersytetu Wrocławskiego tzw. Dwunastkę.

W latach 1990 – 1996 Ojciec Ludwik Wiśniewski przebywał w parafii św. Katarzyny w Petersburgu, oddając się dziełu odrodzenia Zakonu Dominikanów, Kościoła Katolickiego i polskości w Rosji. Po 1996 roku mieszkał w Ustroniu – Hermanicach, Małym Cichem, a następnie w Szczecinie.

Obecnie ojciec Ludwik Wiśniewski przebywa w Klasztorze oo. Dominikanów w Lublinie. Był duszpasterzem Europejskiego Domu Spotkań – Fundacji Nowy Staw oraz pomysłodawcą i założycielem Akademii "Złota 9" – szkoły służby obywatelskiej dla młodzieży Lubelszczyzny. Ojciec Ludwik Wiśniewski pozostaje wciąż bardzo aktywny zawodowo i społecznie. Prowadzi rekolekcje oraz spotkania dyskusyjne, jest także publicystą m.in. „Tygodnika Powszechnego”. W 2006 roku Ojciec Ludwik Wiśniewski, w rocznicę 30-lecia KOR został odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, a w 2015 roku Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego. Jest laureatem wielu nagród i wyróżnień m.in. Nagrody Młodzieżowej Rady Miasta Lublin za całokształt działalności na rzecz młodzieży Lublina, jaką otrzymał w 2008 roku. W 2011 roku Ojciec Ludwik Wiśniewski został uhonorowany medalem Świętego Jerzego, otrzymał także tytuł Ambasadora Województwa Lubelskiego, a w roku 2015 tytuł Pontifici – Budowniczemu Mostów. Jest Honorowym Obywatелеm m.in. Gdańska i Wrocławia.

Ojciec Ludwik Wiśniewski przez lata swojej posługi kapłańskiej i społecznej stał się autorytetem wielu środowisk, duchowym przewodnikiem, który odegrał ważną rolę w życiu zawodowym i społecznym wielu Polaków, w tym Lublinian.